

Niemand hield van Billie Vuist

Marnix Peeters

**Niemand hield
van Billie Vuist**

2015 Prometheus Amsterdam

© 2015 Marnix Peeters
Omslagontwerp Kris Demey
Foto omslag Corbis Images
Foto auteur Charlie de Keersmaecker
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 2877 7

One may not reach the dawn save by the path of the night.

(KHALIL GIBRAN)

De mens is praktisch altijd in die mate slecht als het in zijn kraam te pas komt. Als hij zich rechtmatig gedraagt, kan men concluderen dat slecht zijn niet noodzakelijk voor hem is. Ik heb uiterst vriendelijke en doodonschuldige mensen de meest wrede dingen zien doen om te ontkomen aan een ernstig verlies dat op een andere manier niet te vermijden was.

(GIACOMO LEOPARDI)

Sich wegwerfen können für einen Augenblick, Jahre opfern können für das Lächeln einer Frau, das ist Glück.

(HERMANN HESSE)

Second hole down from the back of the neck, son. That's the one you want.

(KEITH RICHARDS)

En zo dendert alles voort, Mei. Voor eeuwig en altijd, tot de Tijd stopt, en misschien zelfs daarna, voort en voort en voort, en probeert iedereen iets goeds te doen, althans: wat hij dént dat goed is, want ook dat hebben wij maar aangeleerd gekregen van onze ouders, die het aangeleerd kregen van hún ouders, en zij van hún ouders, die ook maar dachten dat het ene Goed en het andere Slecht was, en daarbij ook maar voortgingen op wat hún ouders hún hadden verteld. Er komt zó geen einde aan, liefste Mei, aan dat redeloze en uitzichtloze gedaver en gebuitel der mensen, dieren en dingen. Vaarwel, Mei. Bedankt voor alles. Vergeet mij niet.

Billie Vuist, uit een brief aan Mei Marlborough

Als ge u probeert voor te stellen wat er overal in de wereld gebeurt, tegelijkertijd... Op hetzelfde moment... In dezelfde seconde... Die miljarden mensen, die van elkaar houden of die kwaad zijn op elkaar, die het met elkaars vrouwen doen, die trouwen, die een kind krijgen, die naar voetbal kijken in hun hutjes in de steppe, die blij zijn of die zich ziek voelen, of oud zijn en naar de dood hinken, die hun kinderen op hun kop geven omdat die te lang in de karaoke gezeten hebben, die hun huid duur verkopen of juist heel goedkoop, en nog veel meer dan hun huid, die genieten van de zon of opzien tegen de sneeuw, die puffen van de hitte of hun botten horen kraken van de kou, die op een klein appartementje aan hun fluit zitten te trekken of met een jeep door de onmetelijke woestijn rijden, de droge wind in de haren, die platgekookte aardappelschillen eten of die zich voor duizenden euro's volsteken aan de belachelijkste tafels, die roepen naar hun baas, of naar hun personeel, die slecht zijn en goed zijn, eerlijk en vals, gemeen en lief – hun gehuil, hun gesnik, hun gepreek, hun gerammel en geratel, hun gemompel, hun geschuifel en geschimp, hun gebrul en hun gebral, het getik van hun vorken en hun messen, God, ge zoudt dat tot diep in het heelal kunnen horen, dat getoeter en gescheld, het gefluister en het gesmeek en het gegil, de zachte woorden van de moeder die haar kind instopt en het gekrijt van het pubermeis-

je dat haar zin niet krijgt en binnen moet blijven. Allemaal in één moment. Ongelooflijk.

Ik zal dit verhaal vertellen exact zoals het heeft plaatsgevonden, al is mijn rol in de gebeurtenissen futiel, en treed ik slechts zelden op de voorgrond; ik was, op het moment van de feiten, te jong om van betekenis te zijn, en zal genoeg nemen met de functie van chroniqueur. Alle eer komt Billie Vuist toe, die het aandurfde om zijn eigen moeder te gronde te richten, daarbij geholpen door mijn zus, Mei Marlborough, en de verstoken homofiel Gabba Henk, die zo allemaal, op hun eigen manier, een gerucht hebben voortgebracht, en zo andere geruchten hebben doen verstommen, anderen het zwijgen hebben opgelegd – en maar goed ook. Dat zal op het einde wel duidelijk worden.

Wees daar maar niet bang voor.

Bartje Marlborough

Deel 1

De trieste gang van zaken in Uilenveld; hoe Kolonel Vuist en Moeder Vuist een kind verwekten; hoe Wesley S. al heel jong de dood vond, waar niemand om treurde.

1

Niemand hield van Billie Vuist. Tenminste: alleen wie hem echt kende, hield van Billie Vuist. En weinigen kenden hem, want Billie Vuist had een voorkomen dat niet uitnodigde om kennis met hem te maken. Hij was klein en dik (maar niet klein en dik zoals de meeste kleine, dikke mensen: Billie was héél klein, één meter vier, en héél dik, twee meter – dat is te zeggen: zijn buikomtrek was meer dan het dubbele dan die van een normale man; Billie Vuist leek hierdoor op een bal); hij had een bleek, met heloranje sproeten besprenkeld aangezicht, en wel drie kinnen; Billie Vuist droeg zijn stugge, rossige haar in een zijstreep; vaak waren zijn lippen gekloofd, en toen hij ouder werd schoten er rode haren op uit zijn neus en oren, die hij niet bestreed, waardoor zijn verschijning nog komieker werd. Billie Vuist leek wat op een stripfiguur – wat de cirkel in zekere zin rond maakte, want hij was, doordat hij bij geboorte al rond en bol en rossig was geweest, door Moeder Vuist naar Billie Turf genoemd, het vettige kostschooljongetje met de geruite broek en het kleine petje van Charles Hamilton.

Neen, weinigen waren dol op Billie Vuist, zeker de meisjes niet, wat het des te vreemder maakt dat wij hem, een heel eind verderop in dit verhaal, haast aan het einde ervan, onder het gegil van zee-meeuwen en het ruisen van golven, zien knielen voor Eternelle Damdam, een schitterende Afrikaanse vrouw met een huid van

zwart parelmoer en lippen zo vol en sappig dat men erin wilde bijten; zij had borsten als paleizen, waarbij men zich uiteraard geen echte paleizen moet voorstellen, met deuren en vensters en kanten, maar van alle borsten op aarde waren de hare de paleizen; er waren vrouwen die het met hutjes moesten stellen, andere met chalets, en rijwoningen, en villa's, en dan waren er, tot slot, de vrouwen met paleizen. Zo vol en rond en vlekkeloos, en met zulke verbazingwekkende, puntige, vuurrode tepels, zo vond men op de ganse wereldbol geen tweede paar. Eternelle Damdam was een godin, en dat Billie Vuist haar – sluit even de ogen! – hier en nu zit te beffen, op zijn knieën gezeten, terwijl zij op haar rug op bed ligt, zich opduwend op haar ellebogen om niets van de actie te hoeven missen en met haar voeten steunend op de vloer, heftig met haar bekken tekeergaand, haar sponzen poes in de naar adem happen-de Billie Vuists gezicht duwend, terwijl zij met een verrukte grimas op het gelaat kreunt: 'Billie, Billie! Kom! Neuk mij nu!' zal pas te begrijpen zijn na volledige lezing van dit boek.

Voorts hield er dus bijna niemand van Billie Vuist. Mijn zus Mei wel. En Gabba Henk. En misschien, gedurende de eerste jaren van zijn leven, zijn moeder, Moeder Vuist. Ik ken haar voornaam niet en ik ken niemand die hem kent. In elk geval heb ik niemand haar ooit anders dan 'Moeder Vuist' horen noemen – zelfs Billie Vuist zei 'Moeder Vuist' tegen zijn moeder.

Zeker hield pastoor Pelkmans niet van hem – die werkte voor Phantasia, de vzw van Moeder Vuist, die handelde in exotisch vlees – zo noemde zij het althans: 'VOOR AL UW ZWART, BRUIN EN GEEL GERIEF: ÉÉN ADRES!' riep zij, want Moeder Vuist riep altijd alles; ook als zij iets liefs zei, wat zelden gebeurde, gilde zij – 'WILT GIJ EEN IJSJE, BILLIE? TWEE BOLLEN? WELKE SMAAK? CHOCOLADE? MET OF ZONDER MUISJES? MET?' Steeds wist de hele buurt wat Billie Vuist had gekozen. En nog veel meer.

Volgens de statuten stelde de vzw Phantasia zich tot doel de vriendschapsbanden met verre landen aan te halen en aan ontwikkelingssamenwerking te doen; ze haalde zogezegd ontriefde meisjes naar België voor een deugddoende vakantie bij een gul gastgezin, om enkele weken later aangesterkt, met een blij gemoed en een vol buikje naar het land van herkomst terug te kunnen keren. In werkelijkheid werden deze meisjes, van wie velen in hun thuisland noodgedwongen reeds bijklusten in de tienerprostitutie, hier voor de volledige duur van hun vakantie aan bedorven oude mannen verhuurd, die opzagen tegen de lange reizen en de tropische temperaturen die met sekstoerisme gepaard gaan, maar die bij ons niet hun gading vonden in hun favoriete leeftijds- en strakheids categorie; na gebruik werden deze bloempjes (inderdaad vaak met een vol buikje, maar dan niet het in de statuten bedoelde) naar de tropen teruggestuurd.

Maar ik ga te snel. Het is nog maar het begin van een lange vertelling en we hebben tijd zat.

Alleen dit nog: ik hield ook van Billie Vuist. Aan het eind van dit boek zal duidelijk worden waarom.

2

Misschien is het nuttig om eerst pastoor Pelkmans voor te stellen, aangezien hij straks een zeer belangrijke rol speelt in het verhaal van Billie Vuist – en het leest toch des te aangenamer als men zich bij deze papieren figuren werkelijke wezens kan inbeelden, weliswaar met hun gebreken en hun kleine kantjes, waarvan pastoor Pelkmans, geboren Ambrosius Pelkmans maar in intieme kring afwisselend ‘Broeder Bangkok’ en ‘Pater Pattaya’ genoemd, er méér dan genoeg had, om niet te zeggen: pastoor Pelkmans bevond zich, op de ladder van de Slechte Manieren, niet ver van de hoogste sport, dicht in de buurt van het Levende Kwaad, en hoewel hij als priester eeuwige trouw had gezworen aan de Schepper, had hij in de loop der jaren een innige kameraadschap ontwikkeld met Satan, als wij al niet van ‘vriendschap’ of zelfs ‘liefde’ kunnen spreken tussen deze twee – mocht Satan geen Zinnebeeld van de Zonde zijn, maar een werkelijk levend en bewegend figuur met dikke rode horens, een pekwarte sik en een geschubde staart, dan zouden hij en Ambrosius Pelkmans zich zeker samen aan de vleselijkheden hebben overgegeven, zouden zij elkaar op de meest afwijkende en pijnlijke manieren aan de warme degen hebben gegregen. Zó heet werden deze twee van elkaar.

Kijk, hierin schuilt toch de fun van de literatuur... Men kan zeggen: ‘Pastoor Pelkmans was in- en inslecht,’ of: ‘Pastoor Pelkmans

deugde voor geen halve cent, met zijn schunnige levensstijl,' maar dan heeft men er als lezer voort het raden naar. Dan blijft pastoor Pelkmans een papieren pastoortje, hoe in- en inslecht ook. Maar als men de kracht van het Woord op zo'n mens toepast, en hem in een innige seksuele verstrengeling met de Duivel beschrijft, zodat ge de solfer bijna kunt rieken en de rotte eierdampen die van dit duo afslaan, en ge de rook uit de neusgaten van de Satan kunt zien lekken net voordat hij tot de laatste stoten overgaat, en zich nog eens goed schrap zet op zijn bokkenpoten, en ge hoort hem met zijn staart een harde klap op de tegelvloer geven, of misschien liever op de warme, natte, rokende rotsbodem, want allicht deden deze twee het gewoon in de Hel zelf – dan ziet men pastoor Pelkmans, en zijn bleke spillebenen, zijn vijftigersbuik met de diepe navel, de ongelijke, sprieterige haargroei op zijn borst en zijn schouders, zijn grijze paterskroontje, zijn lange oorlellen, zijn zienfondsbilbrilletje, zijn bruine tanden, zijn neusharen – zoals hij daar staat, voorovergebogen, de handpalmen tegen de rotswand, het hoofd in de nek, de mond open, hijgend, wachtend op het genadeschot, en Satan die nog eens op zijn rode sabel spuugt, hem inwrijft met het speeksel en dan grijnzend aan het werk gaat.

Dit laatste beeld is ver van de werkelijkheid, want zelden was het pastoor Pelkmans die voorovergebogen de salvo's incasseerde; meestal waren het de arme hoertjes in hun Thaise bordelen die langs achteren bestegen werden, en die jammerden en snikten, want pastoor Pelkmans was buitengewoon fors geschapen... Hij kon bovendien een aardig stukje neuken – hij nam geen genoegen met één keer, of twee, en hij had geen oren naar de argumenten van de jonge meisjes dat hun lichaampjes te frêle waren voor een grote man als hij. Pastoor Pelkmans antwoordde hierop dat er weldra nog veel andere grote mannen zouden passeren, zeker als ze bij de vzw Phantasia terecht zouden komen, waar hij op vrijwil-

lige basis de keuringen en de rekruteringen voor verrichtte; hij snauwde hun toe dat zij moesten zwijgen en stoppen met huilen, gaf hun met de vlakke hand een flinke klap op de blote meisjeskont, en begon aan zijn opdracht, grommend dat hij zich geen tweedekeusmerchandise zou laten aansmeren, of iets wat na twee keer al kapot is en klaar om weggesmeten te worden.

Zie, nu weten we toch al een heleboel méér over Ambrosius Pelkmans, méér dan dat hij niet deugt, nog voor geen halve cent. Dat is het wonder van het geschreven woord, lezer. Dáárvor doen wij het, dat schrijven, en dáárom lezen wij graag. Om de veelkleurige details áchter de oppervlakkige waarheid te kennen. Wie niet leest, kent dat allemaal niet. De niet-lezer kijkt naar de televisie, en denkt: Wat ik zie, is wat het is. Dwalers! Ziet men op de tv ooit een Vlaamse pastoor, haast routineus, een Thais prinsesje volblaffen? Ik dacht het niet. De literatuur! Godlievehemel! De literatuur!

3

Het gezin Vuist was kotjesvolk, wat betekent dat zij in een stacaraan leefden; Kolonel Vuist, de vader van Billie, had er de wielen af gehaald, en had de assen te rusten gelegd op opeengestapelde stoeptegels, om daarna het open onderstel met oude houten parketlatjes af te werken, zodat de caravan meer op een huis zou lijken, zei hij zelf – maar het bleef een lelijke witte caravan, een met een stuk verticaal getimmerde vloer onderaan.

Kolonel Vuist werd ‘kolonel’ genoemd omdat hij officier was geweest in het Vreemdelingenlegioen in Mauritanië, althans, dat beweerde hij. De meeste mensen zeiden op veelbetekenende toon ‘jaja’ of ‘allez, vooruit’ als hij na een van zijn vele vertellingen de rug had gekeerd, waarmee zij aangaven dat zij geen snars geloofden van zijn fel gekruide verhalen, temeer omdat Kolonel Vuist er hoegenaamd niet uitzag als een gewezen kolonel, en al zeker niet van het Vreemdelingenlegioen, waar toch, als het waar is wat men hoort, bepaalde eisen worden gesteld aan het personeel, bijvoorbeeld dat men groter is dan één meter vijftig, en men over wat spierkracht beschikt, niet mankt, en niet scheel kijkt, en niet bijziend is en dus een kijkbril met dikke glazen moet dragen, maar Kolonel Vuist zei dat lichaamslengte in dit leger niet van primordiaal belang was, veel minder belangrijk dan heldenmoed, en dat hij een man zonder erbarmen was, en dat hij pas was beginnen te

manken nadat hij op een antipersoonslandmijn was getrapt in een bergpas in Aioun el Atrouss, en dat de lichte ontploffing (het was een oude mijn uit een oude oorlog) ook zijn sceelheid had ingeleid, door het schrikken dan, en dat zijn slechte zicht dan weer daarvan een gevolg was, en uiteindelijk ook zijn eervolle ontslag uit het leger, zijn terugkeer naar ons land, zijn ontmoeting met de toekomstige Moeder Vuist, die vijftien jaar jonger was dan hij en die ten gevolge van de onverwachte romance (zij had reeds lang de liefde opgegeven) met een late kinderwens was gaan worstelen – en zo kwam het dat Kolonel Vuist achtenvijftig was en Moeder Vuist drieënveertig, toen Billie Vuist werd geboren.

Kolonel Vuist, die met geen enkele kinderwens had geworsteld, had bij het aanschouwen van de mollige, bolle, roze baby de wenkbrauwen gefronst, had gezegd ‘hij is wel érg dik’, had zijn schouders opgehaald en had het aansluitend op een feestelijk zuipen gezet, samen met Wesley S., die (als hij niet in de nor zat) in de stacaravan naast de hunne woonde en die zo werd genoemd omdat hij altijd op die manier in de krant verscheen: met afgeknipte naam, wegens betrokken bij en opgepakt na inbraken, geweldplegingen, afpersingen, diefstallen, carjackings en talloze andere aanslagen op het geordende leven. ‘De genaamde Wesley S.’ heette in werkelijkheid Wesley Sullekens: hij vond het dus geenszins erg dat hij als ‘S.’ in de dagbladen verscheen en door iedereen zo werd genoemd. Hij was een grote, magere man met gemene zwarte kraaienoogjes en een zwarte snor, en hij miste beide hoektanden bovenaan, wat hem een nog meer sinistere, vervaarlijke aanblik gaf (een omgekeerde dracula).

Wesley S. werd, op vraag van Kolonel Vuist, peetvader van Billie Vuist, een rol die hij vol overtuiging probeerde te spelen; zijn inspanningen werden echter door het petekind al op jonge leeftijd